

דוד המלך והיצורים הקטנים של ה'

ספור מופלא מתוך מדרשי חז"ל על אמונה, השגחה, וחכמת הבורא.

פַּעַם אַחַת הָיָה דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל יוֹשֵׁב
בְּגִנּוֹ וְרָאָה צִרְעָה אוֹכֶלֶת עֵכָבִישׁ.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מַה הִנָּאָה
בָּאֵלוֹ שֶׁבָּרָאתָ בְּעוֹלָמְךָ?

עֲכָבִישׁ אֹרֶג כָּל הַשָּׁנָה
וְאֵין לְבוּשׁ.

צִרְעָה מִפְסָדַת דְּבַשׁ
וְאֵין בָּהּ הֶנָּאָה.

אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא:
דָּוִד, מַלְעִיג אֶתָּה עַל בְּרִיּוֹתַי –
תָּבוֹא שָׁעָה וְתַצְטַיֵּר לָהֶן.

ה' מבטיח לכל יצור יש תפקיד חשוב בעולם.

An illustration of a young man with reddish-brown hair, wearing a green tunic and a small white headband, running out of a dark cave. He is looking back over his shoulder with a worried expression. In the background, a group of soldiers on horseback, carrying spears and flags, are chasing him across a rocky, dusty landscape under a bright, hazy sky.

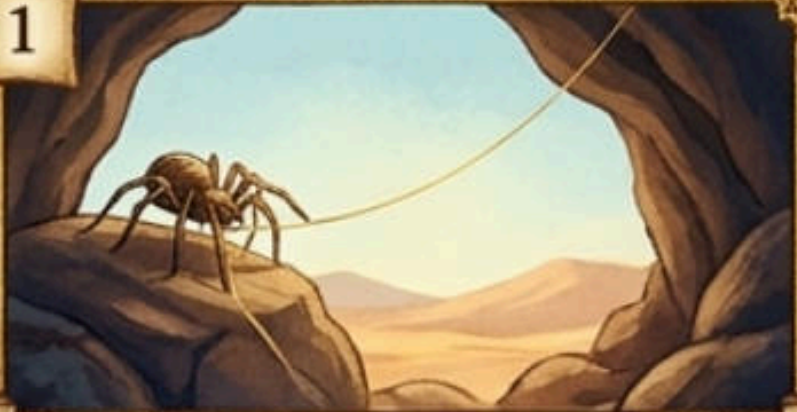
עָבְרוּ יָמִים, וְדָוִד הָיָה בְּסַכַּנַּת מָוֶת.

וּכְשֶׁנֶּחְבָּא דָּוִד בַּמַּעֲרָה מִפְּנֵי שָׂאוֹל הַמֶּלֶךְ,
צָבָאוֹ שֶׁל שָׂאוֹל הִתְקַרֵּב וַחֲפֹשׁ אוֹתוֹ.
הַמָּצֵב נִרְאָה אֲבוֹד!

הַשְּׁלִיחַ הָרֹאשׁוֹן שֶׁל ה'

שֶׁלַח הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִכְבִּישׁ...
וְאָרַג עַל פִּי הַמַּעְרָה וְסָגַר אוֹתָהּ לְגַמְרִי!

1

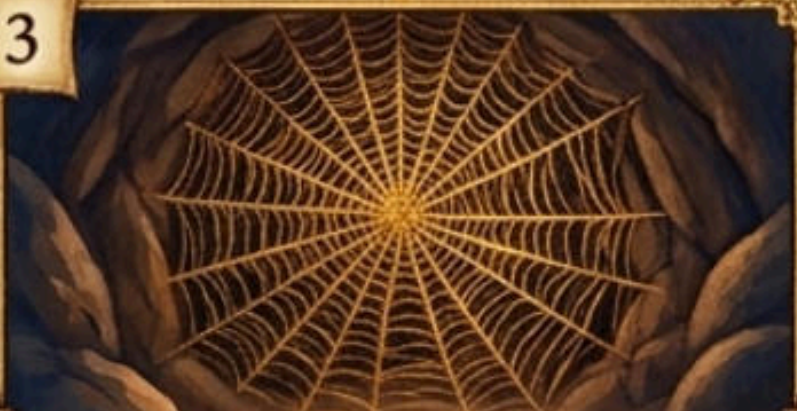
הַתְּחֵלֶת הָאֲרִיגָה

2

הָרִשֶׁת נִפְרָשֶׁת

3

הַפֶּתַח חֲסוּם לְגַמְרִי

בָּא שָׂאוּל וַרְאָה פִּי הַמַּעְרָה אָרוּג. אָמַר שָׂאוּל:

וַיֹּדְאִי לֹא נִכְנַס אָדָם לְכָאן, שָׂאֵם נִכְנַס הָיָה
קוֹרֵעַ אֹכַח אֶת הָאָרִיג לְקָרְעִים!

הגיון המלך שאול

אָדָם נִכְנַס לַמַּעְרָה

רֶשֶׁת הָעֶכְבִּישׁ נִקְרַעַת

פֶּתַח חֲסוּם לַגִּמְרִי
בְּטוֹחַ / יֵיק ✓

שָׂאוּל הֵלֵךְ לוֹ וְלֹא נִכְנַס לְשָׂם.
הַקּוֹרֵים הַחֲלָשִׁים הִפְכוּ לְחוֹמַת מִגֵּן!

וְכַשִּׁי צֵא דֹד וְרֵאָה
וְרֵאָה אֶת הָעֶכְבִּישׁ,
נִשְׁקוּ בְּאַהֲבָה וְהוֹדִיָּה.

בְּרוּךְ בּוֹרְאֵךְ
וּבְרוּךְ אֲתָהּ.

וּבַשָּׁעָה שֶׁמִּצָּאוּ דָּוִד
לְשֵׁאוֹל שׁוֹכֵב יָשָׁן בַּמַּעְגָּל...
וְהָיָה אֲבִינָר שֵׁר הַצָּבָא
שׁוֹכֵב בַּפֶּתַח הָאֹהֶל,
רֹאשׁוֹ בַּפֶּתַח אֶחָד
וְרַגְלָיו בַּפֶּתַח שְׁכָנָגְדּוֹ,
וְהָיוּ רַגְלָיו זְקוּפוֹת.

בָּא דָּוִד וְנִכְנַס בֵּין רַגְלָיו, וְנָטַל אֶת
צִפְתַּת הַמַּיִם לְהוֹכִיחַ שְׁהָיָה קָרוֹב.

המלכדת!

וּכְשָׁבָא לְצֵאת מִבֵּין רַגְלָיו,
פָּשַׁט אֲבִנֵּר אֶת רַגְלָיו
מִתּוֹךְ שָׁנָה – וְכִסָּהוּ!

רגליו הענקיות של אבנר היו על דוד כשני
עמודים גדולים. דוד לא יכול היה לזוז.

דָּוִד הָיָה מְלָכּוּד!
אִם אֲבִיר יִתְעוֹרֵר, הוּא יִתְפָּס אוֹתוֹ מִיָּד.
בִּקֵּשׁ דָּוִד רַחֲמִים לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא וְזַעַק מִקִּירוֹת לְבוֹ:

אֱלֹהִי, אֱלֹהִי, לָמָּה עֲזַבְתָּנִי!

An illustration of a person's legs from the knees down, wearing a brown tunic and sandals. The person is standing on a sandy, rocky ground. A bee is flying in the air, and a bright, starburst-like light effect is visible near the right leg. The background shows a desert landscape with rocky formations and a warm, golden light source in the upper left corner.

הַשְׁלִיחַ הַשְּׂנִי הַשְּׂנִי שֶׁל ה'

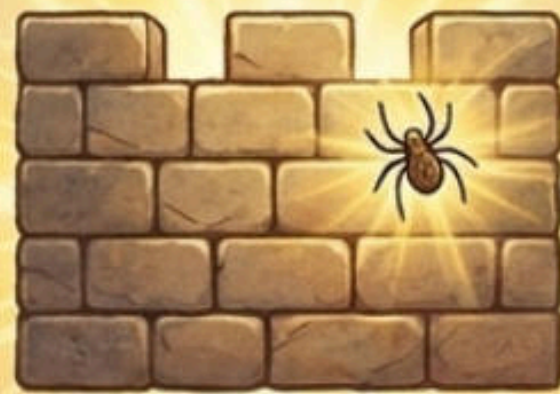
עֲשֵׂה לּוֹ הַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
גַּם וְשַׁלַּח לּוֹ צִרְעָה...

הַצִּרְעָה עֹפָה מֵהָר וְעֹקְצָה אֶת אֶת
אֲבִיר יִשְׁרָאֵל בְּרֶגְלָיו הַכְּבִדּוֹת!

מֵרֹב כָּאֵב, אֲבִיר זָקֹף אֶת
רַגְלָיו לְמַעַלָּה מִיָּד (וְזָקָפוֹ).

הִפְתַּח נִפְתָּח מִחֻדָּשׁ – וַיֵּצֵא דָּוִד לְשָׁלוֹם!
הֶעֱקִיצָה הַכּוֹאֶבֶת שֶׁל הַצִּרְעָה הַצִּילָה אֶת חַיָּיו!

חֲכָמָתוֹ הַמּוֹשְׁלָמַת שֶׁל הַבּוֹרָא

הַקּוֹרִים שֶׁלֹּא הָיוּ לְבוּשׁ – הִפְכוּ
לְחוֹמַת מִגֵּן שֶׁלְכָדָה אֶת הָאוֹיֵב
בַּחוּץ!

הַעֲקִיצָה שֶׁ"רַק מִפְסָדָת" – הִיְתָה
הַכֹּחַ הַיְחִיד שֶׁיָּכוֹל הִיָּה לְהִזִּיז אֶת
הָעֲנָק!

אֵין שׁוּם דָּבָר מִיּוֹתֵר בְּבִרְיָאָתָהּ!

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שְׂבַח דָּוִד לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה וְאָמַר:

”רִיבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מִי
כִּמְעָשִׁיךָ וְכִגְבוּרֹתֶיךָ –
שֶׁכָּל מַעֲשֶׂיךָ נְאֻיִם!”

ה' אוהב את כל בריותיו. לכל יצור, אפלו הקטן ביותר,
יש תפקיד קדוש וחשוב בעולמו של השם!

